

ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI  
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV și FISCAL

Încheiere

Ședința publică din data de 14 mai 2018

Curtea constituită din:

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier:

Pe rol fiind recursul formulat de către recurenta-pârâtă ... împotriva încheierii de ședință din data de 17.03.2017 și a sentinței nr. 2530/21.04.2017, pronunțate de Tribunalul București-Secția a II-a contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 2371/3/2014\*, în contradictoriu cu intimatul-reclamant..., în cauza având ca obiect anulare contract administrativ.

La data de 11.05.2018, intimatul-reclamant a depus la dosar concluzii scrise.

Dezbaterile asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale a României și a Înaltei Curți de Casație și Justiție au avut loc în ședința publică din 30.04.2018, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de la acea dată, care face parte din prezenta, însă Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, când, în aceeași compunere, a decis următoarele:

**CURTEA**

**1. Asupra cererii recurente-pârâte de sesizare a Curții Constituționale a României**

Prin cererea depusă la dosar în data de 13.11.2017 (filele 35-56), recurenta-pârâtă a invocat **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20, art. 21 alin. 3, art. 23 alin. 12 și art. 24 alin. 1 din Constituție.**

În susținerea cererii, după ce a arătat pe larg că prin conținutul normativ al art. 70 din OUG nr. 34/2006 s-a concretizat o acuzație și s-a stabilit o sancțiune în materie penală, astfel cum aceste concepte au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, recurenta-pârâtă a invocat următoarele critici de neconstituționalitate, ce vor fi prezentate în sinteză:

1) *Art. 70 din OUG nr. 34/2004 încalcă prevederile art. 1 alin. 5 coroborat cu art. 23 alin. 12 din Constituție și art. 11 coroborat cu art. 20, art. 21 alin. 3 din Constituție, raportat la art. 6 din CEDO, date fiind lipsa de claritate a normei și instituirea unei prezumții de vinovăție.*

Astfel, prevederile criticate sunt lipsite de previzibilitate, pentru că din modul de definire al faptei nu poate fi determinat cu exactitate dacă persoana căreia îi este adresată interdicția („oferantul”) cunoștea, trebuia sau nu să cunoască posibila existență a unui conflict de interese în persoana viitorului angajat care a fost însărcinat cu evaluarea/verificarea ofertelor („evaluatorul”). De asemenea, nu se precizează clar dacă evaluatorul trebuie să aibă un rol esențial, pe de o parte, în evaluarea ofertelor, în sensul că fără votul acestuia contractul ar fi fost atribuit unei alte persoane, iar, pe de altă parte, în executarea contractului de achiziție publică, în sensul că fără aportul său contractul nu s-ar fi considerat a fi executat. Fapta incriminată nu oferă informații cu privire la vinovăția cu care este săvârșită și nici dacă ofertantul este obligat să întreprindă verificări pentru a se asigura că persoanele pe care le angajează nu au fost implicate în procesul de verificare/evaluare al ofertelor depuse în procedura de achiziție. Lipsa acestor mențiuni conduce la împrejurarea că ori de câte ori un ofertant va angaja un

evaluator se va institui o prezumție de vinovăție în sarcina acestuia, respectiv o prezumție că între cei doi a existat o înțelegere prealabilă, anterioară atribuirii contractului de achiziție.

Textul criticat nu beneficiază de claritate nici în ceea ce privește sancțiunea aplicabilă, respectiv nulitatea contractului de achiziție. Cu toate că se prevede care este sancțiunea aplicabilă în cazul angajării de către ofertant a evaluatorului, art. 70 nu oferă lămuriri cu privire la modul în care va fi aplicabilă sancțiunea, respectiv dacă aceasta va interveni atunci când a fost demonstrată conivența între cei doi, în situațiile în care ofertantul este în culpă, pentru că trebuia să cunoască existența unui posibil conflict de interese, sau întotdeauna, indiferent de conduita celor două subiecte de drept implicate.

De asemenea, textul nu oferă claritate nici în ceea ce privește situația în care contractul a fost deja executat, iar principiul *restitutio in integrum* nu mai poate fi aplicat, deoarece autoritatea contractantă nu poate să îi restituie ofertantului serviciile prestate de acesta sau echivalentul acestora. Interpretarea *ad litteram* a textului ar conduce la concluzia că, în urma declarării nulității contractului, ofertantul trebuie să restituie prețul, fără posibilitatea de a-i fi restituite prestațiile sau contravaloarea acestora.

Această lipsă de claritate echivalează cu instituirea unei veritabile prezumții de vinovăție, iar prevederea legală nu respectă principiul previzibilității normei juridice, întrucât este lipsită de claritate din perspectiva elementului material, fiind dificil de determinat cu precizie sfera acestuia, iar orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat, fără dificultăți majore de interpretare și fără a genera contrarierate în rândul instanțelor. O lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite subiectului de drept să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. De altfel, scopul legii nu este unul eminamente sancționatoriu, ci acesta activează și cu caracter preventiv.

Textul criticat nu respectă aceste minime garanții, deoarece subiectele de drept nu pot stabili care sunt situațiile și ce condiții determină apariția conflictului de interese. Practic, fără a exista un material probator în acest sens sau vreun indiciu concret care să susțină acuzarea, se pleacă de la vinovăția ofertantului și „necesitatea sancționării acestuia”. Nu este luată în vedere atitudinea psihică a ofertantului, dacă acesta cunoștea sau putea în mod rezonabil să cunoască faptul că o posibilă contractare a serviciilor unei anumite persoane poate conduce la apariția unui conflict de interese, dat fiind că acea persoană a fost implicată în procesul de evaluare al ofertelor. Nu este analizat, *in concreto*, dacă ofertantul a urmărit, prin angajarea evaluatorului, să obțină anumite beneficii sau angajarea evaluatorului a reprezentat-o un hazard, determinat de faptul că pregătirea profesională a acestuia corespundea nevoilor ofertantului în vederea îndeplinirii contractului.

Cu toate că, raportat și la gravitatea sancțiunii, legiuitorul trebuia să definească întinderea și modul de aplicare a normei cu suficientă claritate, pentru a oferi subiectelor de drept o protecție adecvată împotriva arbitrariului, legiuitorul român nu a procedat într-o asemenea manieră, iar textul criticat conduce la confuziune și instabilitate, deoarece nu îi prescrie cu claritate ofertantului conduita pe care trebuie să o adopte. Mai mult, acesta îi impune respectarea unor obligații exacerbate și nu are în vedere situațiile în care ofertantul nu are cunoștință de persoanele implicate în procesul de selecție.

Mai mult, textul criticat este neconstituțional și din perspectiva faptului că nu oferă un grad minim de protecție pentru ofertant. Astfel, este posibil ca rezoluția infracțională să aparțină exclusiv în persoana evaluatorului, care îi ascunde ofertantului fapte pe care dacă le-ar fi cunoscut nu ar fi condus la angajarea evaluatorului. Din păcate, legiuitorul român a înțeles să acționeze în sens invers, instituind în persoana ofertantului o prezumție de vinovăție.

Lipsa de claritate a normei și caracterul său discriminatoriu îi creează instanței de judecată o situație imposibilă, care, indiferent de alegerea pe care o va face, se va afla în ipostaza de a încălca o dispoziție legală. Astfel, instanța fie alege să aplice art. 70, cu consecința că acceptă prezumția de vinovăție instituită de acesta și dispune anularea contractului, cu obligarea ofertantului să restituie sumele primite în temeiul acestuia, fie alege să ignore art. 70 și să aplice alte dispoziții relevante.

Cu alte cuvinte, soluția pronunțată de către instanța de judecată nu este rezultatul unei necunoașteri/greșite aplicări a legii, ci este intrinsecă neconstituționalității art. 70 din OUG nr. 34/2006.

Prezumția de vinovăție instituită prin art. 70 încalcă prevederile art. 6 alin. 2 din Convenție și art. 21 alin. 3 din Constituție, întrucât subiectul de drept se află într-o vădită situație de defavorizare, din moment ce, în absența unui material probator administrat împotriva sa și care să susțină acuzația ce îi este adusă, acesta este privit de autoritățile statale ca fiind deja vinovat. Statul, prin organele abilitate, nu vine să demonstreze vinovăția acestuia în apariția stării conflictuale și a conflictului de interese, ci prezumă de la început că subiectul de drept este vinovat.

Textul criticat nu ține cont de caracteristicile fiecărei situații în parte, ci se raportează la planuri tangențiale situațiilor concrete și nu impune o analiză a acestora, după cum nu impune nici o probare a vinovăției ofertantului. Dimpotrivă, acest text statuează că ofertantul, indiferent care ar fi situația juridică concretă, este vinovat pentru apariția conflictului de interese și trebuie să suporte consecințele prevăzute de lege, respectiv nulitatea contractului de achiziție publică și restituirea sumelor încasate.

În alte cuvinte, textul criticat instituie o prezumție irefragabilă de vinovăție a ofertantului câștigător al procedurii de atribuire al achiziției publice, ingerință incontestabilă și extrem de gravă, deoarece contravine valorilor unui stat democratic. Practic, fără a fi administrată vreo probă care să susțină existența unei culpe/intenții, persoana este privită ca fiind vinovată.

Pe de altă parte, privit din perspectiva textului criticat, principiul egalității armelor nu este respectat, norma instituind o prezumție de vinovăție, deci plasându-l pe cel „acuzat” într-o situație defavorizată, care exclude vreo egalitate de arme cu acuzarea, pe care o realizează legiuitorul însuși, prin norma de drept criticată. Față de un asemenea acuzator, care dispune de puterea supremă și de instrumente de acuzare ce nu pot fi contracarate, singura pază care mai poate interveni în sprijinul acuzatului este Convenția Europeană și, prin raportare la aceasta, Constituția României.

*2) Art. 70 din OUG nr. 34/2006 încalcă dispozițiile art. 16 alin. 1 și din Constituție.*

Astfel, prin textul criticat se urmărește prevenirea și sancționarea unui conflict de interese. Anterior dezincriminării conflictului de interese, conform deciziei ÎCCJ nr. 6/2017, acesta era o infracțiune reglementată de Codul penal. Mai mult, în intervalul în care art. 70 a fost în vigoare, legea penală a incriminat și sancționat conflictul de interese. Incriminarea printr-o lege de natură administrativă a unei varietăți a infracțiunii de conflict de interese conduce la încălcarea art. 16 alin. 1 din Constituție, sub aspectul instituirii unui tratament discriminator pentru persoanele acuzate în temeiul art. 70, față de persoanele care au fost puse sub acuzare în temeiul legii penale. Mai mult, tratamentul discriminatoriu al subiecților de drept vizați de art. 70 este evident și raportat la faptul că norma criticată drept neconstituțională instituie o prezumție de nevinovăție. Nici o altă dispoziție legală constituțională nu instituie o asemenea prezumție. Vinovăția, precum și intenția frauduloasă și rezoluția de a se eluda legea, trebuie întotdeauna demonstrate prin probe, și nu prezumate. Diferența majoră între cele două categorii de „acuzati” o reprezintă ipostaza că persoanele care au fost puse sub acuzare în temeiul legii penale se bucură de toate garanțiile oferite de un proces penal. Diferența între persoanele „puse sub acuzare” în temeiul art. 70 și celelalte subiecte de drept este aceea că în defavoarea primilor se instituie, *ab initio*, o prezumție de vinovăție.

Situația discriminatorie este evidentă, deoarece subiectele de drept acuzate de săvârșirea unui conflict de interese potrivit legii penale se bucurau de toate garanțiile oferite de aceasta, inclusiv sub aspectul instituirii unei prezumții de nevinovăție și a principiului aflării adevărului, care presupunea că organele statale trebuiau să administreze probe în susținerea învinuirii. Mai mult, prezumția de nevinovăție, astfel cum a fost aceasta transpusă în legislația penală, oferă o dublă garanție celui acuzat. Pe de o parte, acuzatul era considerat nevinovat până la momentul pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare, care implica administrarea unui probatoriu atât în favoarea, cât și în defavoarea sa. Pe de altă parte, se instituia principiul de interpretare al probelor în sensul că orice îndoială trebuia interpretată în favoarea celui acuzat.

Textul de lege criticat instituie de la început o prezumție de vinovăție, care nu există în materie penală, deși situațiile sunt egale. În ambele cazuri, o persoană este acuzată de săvârșirea unei fapte care contravine normelor reglementate prin lege și pentru care trebuie să suporte o pedeapsă. Art. 70 aduce o încălcare gravă art. 16 din Constituție, deoarece, deși prin acesta se maschează o acuzație în materie penală, persoanei învinuite nu i se oferă și garanțiile procesuale inerente oricărui demers de punere sub acuzați, creându-se astfel un tratament discriminatoriu. Natura discriminatorie a art. 70 rezultă și din împrejurarea că acesta nu doar că privează persoanele acuzate de prezumția de nevinovăție și alte garanții procesual penale, ci, din contră, instituie o prezumție de vinovăție.

Textul criticat permite autortății contractante să își invoce în apărare propria culpă, fiind încălcate astfel prevederile art. 16 alin. 2 din Constituție, întrucât instituie o prezumție de vinovăție exclusiv în ceea ce îl privește pe ofertant și exonerează autoritatea contractantă de lipsa sa de diligență și de obligația sa legală privind asumarea răspunderii. Mai mult, în situațiile în care serviciile contractate au fost prestate, autoritatea contractantă, deși în culpă, dobândește și un beneficiu material.

3) *Art. 70 nu corespunde cerințelor constituționale privind calitatea legii, respectiv accesibilitatea, previzibilitatea, corelarea legislativă și reglementarea unitară a unui domeniu.*

Astfel, textul criticat utilizează concepte juridice obscure, neclarificate și care nu beneficiază de o definiție legală anterioară, care să îndeplinească cerințele de calitate impuse de Constituție. Ipoteza normei utilizează sintagma/conceptul de „îndeplinire a contractului”, deși Codul civil utilizează conceptul de „executare a obligațiilor”. Nu există o consacrare legislativă clară a ceea ce înseamnă „îndeplinirea contractului”, atât timp cât contractul conține mai multe obligații, dintre care unele substanțiale, altele secundare, unele *intuitu personae*, iar altele pure și simple etc.

Norma criticată reglementează o prezumție irefragabilă de nelegalitate a cauzei unui act juridic, prevedere derogatorie de la regimul juridic de drept comun al cauzei, reglementat la nivelul art. 973 din Codul civil de la 1864, care, dimpotrivă, prezumă existența cauzei și valabilitatea acesteia, cu toate consecințele pe plan procesual, raportat la aplicabilitatea principiului *actori incumbit probatio*.

Prezumția de nelegalitate nu se întemeiază pe un fapt juridic univoc (din care să decurgă în mod necesar concluzia imoralității sau nelegalității), atât timp cât interdicția rezultând implicit din textul art. 70 poate fi ușor transgresată, urmare angajării persoanei în cauză (expertul) implicat în atribuirea contractului de achiziție publică într-un alt proiect (în cadrul executării unui alt contract) decât cel la a cărui atribuire a fost implicat. Or, o prezumție, cu atât mai mult irefragabilă, trebuie să se întemeieze pe un fapt juridic nesusceptibil de o altă interpretare decât cea din care rezultă faptul vecin și conex.

În acest context, caracterul irefragabil al acestei prezumții - o derogare majoră de la regimul juridic de drept comun al prezumțiilor legale și al cauzei actului juridic - nu este explicabil, altfel decât prin indiferența și neglijența legiuitorului cu privire la redactarea prevederilor textului criticat.

Suplimentar, urmează a se remarca faptul că legiuitorul a realizat, în cadrul art. 70, o confuzie între nulitate și rezoluțiune/reziliere, două instituții juridice fundamentale și care se diferențiază în mod net. În timp ce nulitatea intervine în cazul nerespectării unei condiții edictate de lege pentru încheierea valabilă a unui act juridic, rezilierea/rezoluțiunea intervine în caz de neexecutare sau executare necorespunzătoare și culpabilă a prevederilor unui act juridic. Altfel spus, diferențierea dintre cele două instituții rezultă din plasarea în timp/survenirea, în perioade diferite, a cauzelor intervenirii fiecăreia dintre cele două instituții/sanctiuni. Reglementând sancțiunea nulității pentru cauză imorală, legiuitorul român a înțeles să deroge nepermis de la regimul juridic al nulității, caracterizat prin survenirea cauzei de nulitate la încheierea actului juridic, și a făcut o confuzie cu instituția rezilierii, de vreme ce cauza care conduce la survenirea sancțiunii este plasată în timp ulterior încheierii contractului de achiziție.

Raportat la natura administrativă a contractului în litigiu și având în vedere că în dreptul administrativ nu există o reglementare unitară, coerentă și completă cu privire la regimul juridic al contractelor administrative, lipsurile/problemele decelate cu privire la art. 70 sunt cu atât mai grave.

În drept, recurenta-pârâtă a invocat dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992.

Prin cererea depusă la dosar în data de 11.12.2017 (filele 158-176), recurenta-pârâtă a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287<sup>10</sup> alin. 1 lit. d) din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20 și art. 21 alin. 3 din Constituție.

În susținere, recurenta-pârâtă a invocat în esență următoarele critici de neconstituționalitate:

Prin reglementarea de la art. 287<sup>10</sup> ar trebui să fie indicate în mod clar situațiile în care se poate declara nulitatea contractului. Din modalitatea de redactare a celorlalte situații care atrag nulitatea, s-ar părea că legiuitorul a făcut trimitere exclusiv la ipoteze prin care se aduc remedii procedurilor care s-au desfășurat cu încălcarea dispozițiilor OUG nr. 34/2006, deci anterior executării contractului, sub aspectul vicierei procedurii de atribuire. Nicăieri în aceste norme nu se face vorbire despre o situație precum cea din litiul *pendinte*, respectiv o situație în care s-a solicitat anularea unui contract de achiziție publică care a fost executat integral, pentru motive de nulitate ce decurg din modalitatea de executare, și nu din procedura de atribuire. Însă, din cauza ambiguității art. 287<sup>10</sup> lit. d) s-ar putea ajunge la concluzia, printr-o interpretare extensivă și neconstituțională, că acesta ar viza toate celelalte situații în care se poate solicita instanței să constate că un contract de achiziție publică este anulabil.

Textul criticat este lipsit de previzibilitate, pentru că nu poate fi determinat care sunt celelalte situații (altele decât cele indicate la lit. a-c) în care instanța de judecată poate să constate nulitatea contractului. Echivocul rezultă și din împrejurarea că, prin generalitatea exprimării, s-ar putea include sub egida acestui caz toate celelalte situații în care o instanță poate să constate nulitatea unui contract, fără ca între aceste situații și cele enumerate la lit. a)-c) să existe vreo legătură. Cu alte cuvinte, deși primele ipoteze ilustrate de art. 287<sup>10</sup> lit. a)-c) vizează cauze de nulitate decurgând din vicierea procedurii de atribuire, motiv pentru care o interpretare logică a textului de lege ar determina că și lit. d) ar trebui să facă trimitere la motive de nulitate care decurg din vicierea aceleiași proceduri, generalitatea termenilor utilizați este însă aptă a crea confuzii și echivoc, care să rezulte în incorporarea sub egida acestui caz și a altor motive de nulitate, care nu decurg și nu au o legătură cu vicierea procedurii de atribuire. Modalitatea în care legiuitorul a înțeles să reglementeze prin art. 287<sup>10</sup> sancțiunile pe care instanța de judecată le poate aplica evidențiază faptul că s-au avut în vedere motive de nulitate care decurg din vicierea procedurii de atribuire și, nicidecum, cauze generale de nulitate conform dreptului civil, cu atât mai puțin o nulitate rezultată dintr-o executare necorespunzătoare a contractului. Pe cale de consecință, textul de lege își găsește aplicabilitatea numai în situațiile în care s-a solicitat instanței să constate nulitatea unui contract ca urmare a încălcării dispozițiilor privind atribuirea contractului, situație care se încadrează într-una din ipotezele statuate la lit. a)-d).

Însă, textul criticat, prin redactarea sa lacunară, este apt să genereze confuzii cu privire la aria sa de aplicabilitate, putându-se înțelege că face trimitere și la alte cazuri prevăzute de nulitate, care însă au survenit ulterior încheierii procedurii de atribuire. Includerea în sfera prevăzută generic de lit. d) sub titulatura „în alte cazuri prevăzute de lege” a unor situații care nu se circumscriu sferei avută în vedere prin lit. a)-c), respectiv a procedurii de atribuire și ipotezei de reglementare, ar determina ca norma să fie lipsită de claritate și previzibilitate și ar fi încălcat principiul coerenței legislative. Relevante în acest sens sunt dispozițiile art. 35 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative potrivit cărora „pentru asigurarea unei succesiuni logice a soluțiilor legislative preconizate și realizarea unei armonii interioare a actului normativ redactarea textului proiectului trebuie precedată de întocmirea unui plan de grupare a ideilor în funcție de conexiunile și de raportul firesc dintre ele, în cadrul concepției generale a reglementării”. Cu alte cuvinte, legiuitorul a impus printr-o lege organică necesitatea ca textele de lege să se bucure de armonie, coerență, iar situațiile juridice reglementate să fie grupate pe criterii de conexitate între ideile și situațiile analizate.

Pentru a fi respectate aceste condiții elementare de tehnică legislativă, se impune ca sintagma „în alte cazuri prevăzute de lege” să fie interpretată că vizând situații care au legătură cu vicierea procedurii de atribuire. O interpretare contrară, în sensul că prin lit. d) sunt incluse și situații care nu vizează procedura de atribuire, nu respectă cerința coerenței, clarității și previzibilității legii.

Textul criticat este apt să provoace confuzie și erori prin generalitatea exprimării, care ar putea conduce la includerea în sfera sa de aplicare a tuturor celelalte situații în care o instanță poate să constate nulitatea unui contract, fără ca între aceste situații și cele enumerate la lit. a)-c) ale aceluiași articol să existe vreo legătură. Întrucât primele ipoteze ilustrate de art. 287<sup>10</sup> lit. a)-c) vizează cauze de nulitate decurgând din vicierea procedurii de atribuire, o interpretare logică a textului de lege ar determina că și lit. d) ar trebui să facă trimitere la motive de nulitate care decurg din vicierea procedurii.

Generalitatea textului inapt îl face inapt de a fi aplicat și inaccesibil cetățeanului, deoarece nu sunt indicate normele juridice în raport cu care subiectul de drept trebuie să își adapteze conduita. Simpla trimitere la lege, în ansamblul său, este contrară principiului accesibilității și previzibilității legii și depășește orice efect atenuant generat de considerentele cu privire la suplețea de care se bucură dispozițiile normative. Aceasta deoarece exprimarea vagă a textului criticat face imposibil a fi identificate situațiile juridice care au fost avute în vedere de către legiuitor.

În drept, recurenta-pârâtă a invocat dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992.

În cadrul dezbaterilor ce au avut loc în ședința publică din data de 30.04.2018, precum și prin concluziile scrise depuse la dosar în data de 11.05.2018 (filele 198-202), intimatul-reclamant a invocat inadmisibilitatea excepțiilor de neconstituționalitate, în considerarea faptului că OUG nr. 34/2006 nu mai este în vigoare, fiind abrogată explicit prin art. 238 lit. a) din Legea nr. 98/2016.

Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 47/1992 republicată:

„(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. (4) Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora. (5) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară alin. 1, 2 sau 3, instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.

Din aceste dispoziții legale rezultă că, pentru ca excepția de neconstituționalitate să fie admisibilă și să poată fi sesizată Curtea Constituțională cu soluționarea ei, este necesar a fi îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) excepția de neconstituționalitate să fie ridicată în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; 2) excepția de neconstituționalitate să aibă ca obiect legi sau ordonanțe ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare; 3) legea sau ordonanța ori dispozițiile dintr-o lege sau ordonanță să aibă legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia; 4) excepția de neconstituționalitate să nu aibă ca obiect prevederi constatate neconstituționale.

Curtea constată că toate aceste condiții de admisibilitate sunt îndeplinite în cauză în ceea ce privește cele două excepții de neconstituționalitate invocate de către recurenta-pârâtă.

În ceea ce privește împrejurarea învederată de intimatul-reclamant, respectiv abrogarea expresă a OUG nr. 34/2006 prin art. 238 lit. a) din Legea nr. 98/2016, Curtea constată că, deși OUG nr. 34/2006 nu mai este în vigoare, totuși prevederile sale pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate.

Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale a României, pot face obiect al excepției de neconstituționalitate nu doar prevederi cuprinse în acte normative în vigoare, ci și prevederi din acte normative abrogate, sub condiția ca acestea să producă efecte la momentul sesizării instanței.

Relevantă în acest sens este decizia nr. 766/2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că sintagma „în vigoare”, cuprinsă în art. 29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Aplicații concrete ale acestei dezlegări se regăsesc, spre exemplu, în deciziile Curții Constituționale nr. 1221/2008, nr. 842/2009, nr. 984/2009, nr. 989/2009.

În acest context, Curtea va respinge excepția inadmisibilității, invocată de intimatul-reclamant, și va sesiza Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20, art. 21 alin. 3, art. 23 alin. 12 și art. 24 alin. 1 din Constituția României republicată, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287<sup>10</sup> alin. 1 lit. d) din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20 și art. 21 alin. 3 din Constituția României republicată.

Opinia instanței, exprimată conform art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992, este că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, întrucât dispozițiile art. 70 și art. 287<sup>10</sup> alin. 1 lit. d) din OUG nr. 34/2006 nu contravin prevederilor Constituției României indicate de către recurenta-pârâtă.

În ceea ce privește cererea recurente-pârâte de suspendare a judecării până la soluționarea acestor excepții de neconstituționalitate, întemeiată pe dispozițiile art. 413 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea o va respinge, constatând că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest text de lege, întrucât recurenta-pârâtă nu invocă „existența sau inexistența unui drept”, ci două excepții de neconstituționalitate, care reprezintă mijloace procesuale specifice de apărare, aflate la îndemâna părții interesate pentru a înlătura unele dispoziții legale de la aplicare în cauză.

## **2. Asupra cererii recurente-pârâte de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție**

### **2.1. Expunerea procesului**

Prin *cererea de chemare în judecată* înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la 27.05.2013, reclamantul .... a solicitat, în contradictoriu cu pârâta..., anularea contractului de servicii nr. 4997/28.11.2008 pentru cauză imorală.

În motivare, reclamantul a susținut în esență că au fost încălcate prevederile art. 70 din OUG nr. 34/2006, întrucât pârâta a angajat-o, în scopul îndeplinirii contractului de achiziție publică, pe doamna .... în funcția de expert pe termen scurt pentru diverse activități ce urmau a fi prestate în cadrul proiectului, deși a fost implicată în procesul de verificare/evaluare a candidaturilor/ofertelor.

Prin *întâmpinarea* depusă la dosar în data de 26.08.2013, pârâta a invocat excepția lipsei procedurii prealabile și a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca nefondată.

Prin sentința nr. 3979/11.12.2013, Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția necompetenței materiale, invocată din oficiu, și a declinat competența în favoarea Tribunalului București-Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, dosarul fiind înregistrat pe rolul acestei instanțe la data de 27.01.2013.

Prin *sentința nr. 3120/28.04.2015*, Tribunalului București-Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția lipsei procedurii prealabile, invocată de pârâtă prin *întâmpinare*, și a respins acțiunea ca inadmisibilă.

Împotriva acestei sentințe, la data de 29.07.2015, a formulat recurs reclamantul.

Prin *decizia nr. 1143/03.03.2016*, Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis recursul, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, pentru următoarele considerente relevante:

„Este întemeiat motivul de recurs reglementat de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.proc.civ. coroborat cu art. 425 alin. 1 lit. b) C.proc.civ., potrivit cărora hotărârea va cuprinde considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Curtea constată că, deși în combaterea excepției de inadmisibilitate pentru lipsa procedurii prealabile, recurentul-reclamant a invocat în fapt și în drept motive pentru care aprecia că o asemenea excepție este neîntemeiată, argumente care sunt esențiale, în opinia acesteia, pentru respectarea dreptului la apărare și a necesității argumentării considerentelor sentinței și prin raportare la aceste împrejurări, totuși aceste susțineri nu au fost analizate de către prima instanță, aceasta reținând exclusiv că se impunea în prezenta cauză parcurgerea procedurii prealabile.

Astfel, deși reclamantul-recurent a invocat, inclusiv în recurs, faptul că dispozițiile art. 7 alin. 1 și 6 din Legea nr. 554/2004 nu ar fi aplicabile în raport de dispozițiile OUG nr. 66/2011, care au stat la baza promovării prezentului demers judiciar, precum și față de specificul documentelor care au determinat promovarea acțiunii introductive (sesizarea din partea OLAF), iar în plus că litigiile privind încheierea contractului, în sensul art. 7 alin. 6 lit. a din Legea nr. 554/2004, nu vizează și litigiul dedus judecării, prin prisma specificului obiectului contractului a cărui anulare solicită, a sursei de finanțare a acestuia, precum și față de procedura administrativă care a condus la sesizarea reclamantului-recurent și ulterior la introducerea acțiunii, totuși aceste împrejurări de fapt și de drept esențiale pentru recurentul-reclamant nu au fost analizate de prima instanță în concret, în sensul de fi înlăturate motivat în fapt și în drept, cu referire la probele administrate în cauză și la corecta stabilire a situației de fapt, aspect care echivalează cu necercetarea fondului cauzei, în sensul nelegalei soluționări a excepției inadmisibilității, instanța de control judiciar, ca de altfel și partea recurentă, aflându-se în imposibilitate obiectivă de a verifica legalitatea soluției, prin prisma analizei acestor apărări, cu respectarea principiului dreptului la apărare și a accesului liber la justiție, urmând ca, în temeiul art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 496 și 498 C.proc.civ., să fie admis recursul, casată sentința recurată și trimisă cauza spre rejudecare primei instanțe, în vederea reanalizării excepției de inadmisibilitate, prin analizarea efectivă a argumentelor expuse de părți, inclusiv de recurentul-reclamant în combaterea acestei excepții, reiterate și în faza de recurs, iar, în subsidiar, a celorlalte aspecte de fapt și de drept invocate în prezenta cauză pe fond.”

În rejudecare, dosarul a fost reînregistrat pe rolul tribunalului la data de 17.05.2016.

Prin *încheierea de ședință din 17.03.2017*, Tribunalului București-Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a respins ca nefondată excepția lipsei procedurii prealabile, invocată de pârâtă prin întâmpinare, pentru următoarele considerente relevante:

„Procedând la reanalizarea excepției de inadmisibilitate, potrivit deciziei instanței de recurs, tribunalul constată că argumentele invocate de pârâtă în susținerea acestei excepții sunt neîntemeiate, în cauza de față nefiind necesară îndeplinirea procedurii prealabile.

Potrivit dispozițiilor art.7 alin.6 din Legea nr.554/2004, actualizată, plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative are semnificația concilierii în cazul litigiilor comerciale, dispozițiile Codului de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător.

Fiind vorba de o acțiune înregistrată pe rolul instanței judecătorești după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, respectiv după data de 15.02.2013, reglementările referitoare la concilierea directă în litigiile dintre profesioniști din vechiul Cod de procedură civilă (art.720<sup>1</sup>-art.720<sup>10</sup>) nu se mai regăsesc în noul Cod de procedură civilă, astfel că nu sunt aplicabile în cauză.

Invocarea de către pârâtă a dispozițiilor art. 286 și art. 287 din OUG nr. 34/2006, forma în vigoare la 28.11.2008, nu schimbă concluzia caracterului neîntemeiat al excepției inadmisibilității.



Nu era necesară îndeplinirea procedurii prealabile nici prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, dat fiind specificul raporturilor juridice stabilite între părțile semnatare ale contractului și contextul în care a fost formulată acțiunea, respectiv o investigație efectuată de Oficiul European de Luptă Antifraudă, pentru care este prevăzută o procedură specială.

În ceea ce privește invocarea de către pârâtă a clauzei de la art. 22 din contractul de servicii nr. 4997/28.11.2008, aceasta nu poate fi avută în vedere ca temei al pretensei obligații de îndeplinire a procedurii prealabile, deoarece aplicarea clauzei respective nu poate fi extinsă la alte situații decât cele la care se referă și asupra cărora părțile contractante au convenit prin manifestarea expresă de voință.

În consecință, argumentele invocate de pârâtă în susținerea excepției neîndeplinirii procedurii prealabile sunt neîntemeiate, reclamantul neavând obligația să parcurgă procedura prealabilă.”

Prin *sentința nr. 2530/21.04.2017*, Tribunalului București-Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea, a constatat nulitatea contractului de servicii nr. 4997/28.11.2008 și a obligat pârâta la restituirea către reclamant a sumelor achitate în baza acestui contract.

Împotriva încheierii de ședință din data de 17.03.2017 și a sentinței nr. 2530/21.04.2017, pârâta .... a declarat *recurs* la data de 31.07.2017, solicitând casarea încheierii recurate și, rejudecând, admiterea excepției lipsei procedurii prealabile și respingerea acțiunii ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, casarea sentinței recurate și, rejudecând, respingerea acțiunii ca nefondată.

## **2.2. Cererea recurentei-pârâte de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție**

În faza recursului, prin cererea depusă la dosar în data de 13.11.2017 (filele 76-83), recurenta-pârâtă a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

a) necesitatea parcurgerii procedurii prealabile reglementate de art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004 în cazul acțiunilor având ca temei un contract administrativ, raportat la abrogarea expresă a art. 720<sup>1</sup> din vechiul Cod de procedură civilă, care reglementa procedura concilierii prealabile, cu care continuă să fie asimilată procedura prealabilă în cazul contractelor administrative;

b) necesitatea parcurgerii procedurii prealabile când acțiunea având obiect executarea/anularea/rezilierea/rezoluțiunea unui contract administrativ este formulată de autoritatea publică;

c) necesitatea parcurgerii procedurii prealabile în situația în care acțiunea având ca obiect executarea/anularea/rezilierea/rezoluțiunea unui contract administrativ este formulată de o autoritate publică la recomandarea/propunerea unui organism de control intern sau internațional.

În susținerea sesizării, recurenta-pârâtă a învederat că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, inclusiv cea care vizează ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, având în vedere că primul motiv de recurs invocat în legătură cu încheierea de ședință din data de 17.03.2017 vizează interpretarea și aplicarea greșită a prevederilor art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004. De asemenea, a susținut că este îndeplinită și condiția noutății, chestiunea de drept a cărei lămurire se impune fiind generată de modificarea Codului de procedură civilă, prin înlăturarea condiției de a parcurge procedura prealabilă în cazul litigiilor izvorând dintr-un contract comercial. Întrucât legiuitorul nu a înțeles să pună în acord prevederile art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004 cu Codul de procedură civilă, instanțele de judecată au interpretat diferit parcurgerea procedurii prealabile (decizia Curții de Apel București nr. 236/2017, deciziile Curții de Apel Oradea nr. 360/2017 și nr. 187/2017, sentința Tribunalului Brăila nr. 446/2017, decizia Curții de Apel Constanța nr. 2031/2017), practica divergentă fiind încă în fază incipientă.

În drept, recurenta-pârâtă a invocat dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

### **2.3. Punctele de vedere al părților cu privire la sesizare**

În cadrul cererii de sesizare, recurenta-pârâtă a susținut că procedura plângerii prealabile este obligatorie, conform art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, sens în care a învederat în esență următoarele argumente: în materia contenciosului administrativ, voința legiuitorului este în sensul obligativității procedurii prealabile; abrogarea dreptului comun reprezentat de art. 720<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă nu produce efecte asupra normei speciale cuprinse la art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, singurul efect al dispariției procedurii concilierii comerciale fiind acela că procedura prealabilă administrativă nu mai este asimilată concilierii, având caracter de sine stătător; chiar dacă ar fi fost abrogată expres norma prevăzută la art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, rămânea aplicabilă regula generală cuprinsă la alin. 1, care stabilește obligativitatea procedurii prealabile; Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Codului de procedură civilă nu a modificat art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Recurenta-pârâtă a mai opinat că și autoritatea publică, atunci când are calitatea de reclamant, este obligată a parcurge procedura prealabilă, atâta timp cât, în cazul contractelor administrative, legiuitorul nu a făcut nicio distincție după cum procedura judiciară este inițiată de autoritatea publică sau nu, la aceeași concluzie ajungându-se și prin aplicarea principiului egalității în fața legii.

Recurenta-pârâtă a mai arătat că este necesară parcurgerea procedurii prealabile în situația în care acțiunea având ca obiect executarea/anularea/rezilierea/rezoluțiunea unui contract administrativ este formulată de autoritatea publică la recomandarea/propunerea unui organism de control intern sau internațional, atâta timp cât legiuitorul nu a făcut nicio distincție.

Prin concluziile scrise depuse la dosar în data de 11.05.2018 (filele 198-202), intimatul-reclamant a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 70 din OUG nr. 34/2006, intervine nulitatea de drept a contractului de achiziție publică, care nu poate face obiectul unei negocieri sau concilieri între părțile contractante. Prin urmare, faptul că nu aflăm în prezența unui contract administrativ nu este suficient pentru a se considera că în cauză trebuia parcursă procedura prealabilă reglementată de art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, câtă vreme chestiunea dedusă judecătii nu privește niciuna dintre condițiile enumerate în acest articol, ci nulitatea contractului pentru cauză imorală. Ca atare, chestiunile a căror lămurire o solicită recurenta-pârâtă privesc aspecte generale referitoare la contractele administrative, nicidecum situația care a generat litigiul, respectiv incidența art. 70 din OUG nr. 34/2006.

Intimatul-reclamant a mai arătat că, la momentul sesizării instanței (mai 2013), OUG nr. 34/2006 nu cuprinde vreo normă care să prevadă că acest act normativ s-ar completa cu Legea nr. 554/2004, astfel că nu se poate susține că sesizarea instanței, în condițiile art. 70 din OUG nr. 34/2006, ar fi condiționată de parcurgerea procedurii prealabile reglementate la art. 7 din Legea nr. 554/2004.

### **2.4. Aprecierea completului de judecată asupra admisibilității sesizării**

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Plecând de la aceste dispoziții legale, Curtea apreciază, contrar susținerilor intimatului-reclamant, că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere următoarele considerente:

a) *cauza de față este în curs de judecată;*

b) *Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal judecă prezenta cauză în ultimă instanță (recurs), astfel cum prevede art. 287<sup>16</sup> alin. 1 din OUG nr. 34/2006, în modalitatea în care a fost interpretat prin decizia în interesul legii nr. 20/2015;*

c) *Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal este competentă din punct de vedere material și teritorial să soluționeze prezenta cauză, astfel cum prevede art. 286 coroborat cu art. 287<sup>16</sup> alin. 1 din OUG nr. 34/2006;*

d) *soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere*

Sub acest aspect, este de remarcat că există jurisprudență constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție-completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în sensul că „obiectul sesizării îl poate constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecății”, respectiv că „cerința de admisibilitate a legăturii cu cauza a chestiunii de drept este întrunită, chiar dacă obiectul sesizării întemeiate pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă îl constituie o chestiune de drept procesual, atât timp cât modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează și soluția pe fond a cererii deduse judecății” (spre exemplu, deciziile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1/2013, nr. 2/2014, nr. 8/2015, nr. 9/2016, nr. 2/2017). Cele statuate de Înalta Curte prin aceste decizii sunt incidente în cauză, întrucât admiterea recursului împotriva încheierii de ședință din data de 17.03.2017, cu consecința admiterii excepției neîndeplinirii procedurii prealabile, invocate prin întâmpinarea depusă la fond, va împiedica soluționarea pe fond a cauzei, întrucât procedura prealabilă reprezintă o condiție specială pentru exercitarea dreptului la acțiune, absența sa fiind sancționată cu inadmisibilitatea acțiunii.

e) *chestiunea de drept a cărei lămurire se cere prezintă caracter de noutate, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare*

Curtea apreciază că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, prezintă caracter de noutate, fiind generată de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă și necorelarea art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, în raport de abrogarea art. 720<sup>1</sup> din vechiul Cod de procedură civilă.

În acest context, instanțele de judecată au interpretat diferit obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile, recurenta-pârâtă identificând anumite hotărâri judecătorești (decizia Curții de Apel București nr. 236/2017, deciziile Curții de Apel Oradea nr. 360/2017 și nr. 187/2017, sentința Tribunalului Brăila nr. 446/2017, decizia Curții de Apel Constanța nr. 2031/2017). Date fiind argumentele care pot susține fiecare dintre cele două modalități de interpretare, devine necesară o interpretare uniformă și oficială a normei juridice a cărei lămurire se cere, pentru a se evita apariția practicii judiciare neunitare. Curtea apreciază că practica divergentă este încă în fază incipientă, fiind necesară recurgerea la mecanismul prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Curtea constată că din evidențele aflate pe site-ul [www.scj.ro](http://www.scj.ro) nu rezultă că această chestiune de drept face obiectul unui recurs în interesul legii.

Față de cele expuse anterior, Curtea, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Față de abrogarea expresă a dispozițiilor art. 720<sup>1</sup> din vechiul Cod de procedură civilă, este obligatorie parcurgerea procedurii prealabile, reglementate de art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, în cazul acțiunilor având ca obiect nulitatea, anularea, executarea, rezilierea sau rezoluțiunea unui contract administrativ, inclusiv în situația în care acțiunea este formulată de o autoritate publică, precum și în situația în care acțiunea este formulată de o autoritate publică la recomandarea/propunerea unui organism de control intern sau internațional?”.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea va suspenda judecata recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**DISPUNE**

Respinge excepția inadmisibilității, invocată de către intimatul-reclamant, reprezentat legal prin ....., în legătură cu ambele cereri de sesizare formulate în cauză de către recurenta-pârâtă.

Sesizează Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20, art. 21 alin. 3, art. 23 alin. 12 și art. 24 alin. 1 din Constituția României republicată, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287<sup>10</sup> alin. 1 lit. d) din OUG nr. 34/2006, față de prevederile art. 1 alin. 5, art. 11, art. 20 și art. 21 alin. 3 din Constituția României republicată.

Respinge cererea recurentei-pârâte de suspendare a judecării până la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Față de abrogarea expresă a dispozițiilor art. 720<sup>1</sup> din vechiul Cod de procedură civilă, este obligatorie parcurgerea procedurii prealabile, reglementate de art. 7 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, în cazul acțiunilor având ca obiect nulitatea, anularea, executarea, rezilierea sau rezoluțiunea unui contract administrativ, inclusiv în situația în care acțiunea este formulată de o autoritate publică, precum și în situația în care acțiunea este formulată de o autoritate publică la recomandarea/propunerea unui organism de control intern sau internațional?”.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecata recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, 14.05.2018, pronunțarea urmând a se face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

**Președinte**

**Judecător**

**Judecător**

**Grefier**